

Příběhy k vizuálům

Krádež, vandalismus: Už v dětství jsem se snažil krást trochu času rodičům

Jiří R., 24 let, Rokycany

Poslední paprsek, který pronikal skrze okno, zmizel a na mužskou postavu padl stín. Nehybně dál koukal na teď už černou zeď. Vedle tmy se po místnosti začal rozléhat i chlad, teplo po celý den zajišťovalo právě slunce. Pomalu se posadil na postel a vyhlédl z okna s mřížemi ven. Obloha tmavla a do jeho mysli se vkrádaly tíživé vzpomínky.

„Kdybych se tehdy rozhodl jinak, nemusel jsem dnes sedět ve vězení. Kdybych se tehdy a několikrát potom rozhodl jinak, můj život by vypadal odlišně. Možná i šťastně. Vrátit čas nelze a já nyní musím žít s důsledky svých rozhodnutí,“ pomyslel si. Jeho oči mu spočinuly na papíře po jeho levé ruce. Ze šuplíku nočního stolku vytáhl pero, sehnul se pro papír a začal psát.

„Mým rodičům...“ Pohlédl na první dvě slova, která byla lehce roztřesená. Žaludek se mu sevřel nervozitou. Nebylo to lehké, ale věděl, že to musí udělat. Pokud se má pohnout v životě dále, musí jednu kapitolu uzavřít. Zhluboka se nadechl a pokračoval.

„Vím, že nejsem syn, kterého jste ze mě chtěli mít. Možná kdybyste se alespoň na chvíli zastavili a vyslechli mě, mohl být dnes náš život odlišný. Třeba bychom se scházeli každou první neděli v měsíci k obědu, vy a já s mou rodinou. Tak jako jste to dělávali vy se svými rodiči. Má smysl hledat, kde jsme udělali chybu, anebo se máme pouze smířit s tím, jak to reálně je?“

Možná nejsem syn, kterého jste ze mě chtěli mít. Nejsem ten, který po otci převezme ordinaci a bude pokračovat v jeho šlépějích. Nejsem ten, kterého jste ze mě chtěli mít. Nejsem. Ani vy nejste rodiče, které jsem chtěl mít a které jsem potřeboval.

Vše, po čem jsem toužil, byla jenom špetka pozornosti. Chvilce strávená s vámi. Obyčejná věta, jak jsem se měl ve škole. Byli jste ale příliš zaneprázdnění svou prací, svými problémy a svými životy, abyste se vůbec zeptali. Bližší vztah jsem měl v dětství s chůvou, která k nám občas docházela.

Co jste vlastně čekali? Času jsem měl vždy nazbyt, finančních prostředků také. To, co začalo poflakováním se s kamarády v ulicích, se najednou stalo denní rutinou. Ani nevím, kdy k tomu přibýly grafity. Pak už nám nestačilo jen pomalovat zeď, chtěli jsme ze sebe dostat ten vztek, který jsme měli. Chtěli jsme, aby nás celý tento svět slyšel. Chtěli jsme, abyste nás slyšeli vy. Jak zoufalé volání o pomoc. Pamatuji si, jakou úlevu jsem pocítil, když první lavička v parku byla vyrvaná. Pak přišla dlažební kostka, která proletěla sklem maloobchodu, hořící auto a zbytek už znáte.

Důsledky svého jednání si ponesu již po celý život, ale jedno slibuji, ne vám, ale sám sobě, svým dětem se budu věnovat. Nenechám je toulat se bezcílně ulicemi, budu se zajímat o to, jak se mají, jestli se jim ve škole líbí a jestli nepotřebují pomoc s učením. Budu se o ně starat. Každý den si alespoň chvíli vyčlením, aby s nimi mohl být. A budu doufat, že mi jednoho dne odpustí, že jsem v prvních letech jejich života nemohl být s nimi. Až mě pustí z vězení, budu jiný táta.

Nedělní obědy jsou pro nás spíše zbožným snem, kterého možná jednoho dne dosáhneme. Já ale nejsem připraven vám odpustit a my nejste připraveni odpustit mě. Vidíte ve mně pouze symbol pošpinění vaší pověsti. Až ve mně znovu uvidíme syna, možná si dokážeme odpustit a mé děti poznají svého babičku a dědu.“

Zvedl hlavu od papíru a zadíval se na temnou oblohu. *„Možná si přeci jen někdy dokážeme odpustit,“* pomyslel si, *„ale dnes to nebude. Já se o svou rodinu postarám, to slibuji.“* Znovu se sklopil k dopisu a již dopsal pouze poslední slovo „Jirka“.